

ရွှေသမ္မာတေ

ယောက်ျားတွေ
ပြန်လည်မပေါ်မီခေတ်က
ချစ်တဲ့သူ

Or:Or:Na

Hasu Thit

အခန်း (၁)

သူနှင့် စတင်ဆုံစည်းဖြစ်သော တစ်ညနေသည် သက်ဝေရီအဖို့ အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့သည် ပင်။

*

လမ်းနံဘေးက လျှောက်သွားလို့ ရွက်ခြောက်ကြွေများကို နင်းမိပြီဆိုမှ ဖြင့် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မြည် သံပေးသည့် နွေဦးရာသီပေ။ နေ့အပူရှိန်များ ကြွင်းကျန်နေဆဲဖြစ်သော နွေဦး၏ တစ်ညနေခင်းမှာ ဖြစ်လေသည် ။ သက်ဝေရီတစ်ယောက်တည်း ကားရှင်းသော လမ်းကလေးတွင် အေးအေးလူလူ လျှောက်မှာ ခဲ့သည် ။ သူမ ထိုင်နေသော ညနေပိုင်းအချိန်သမဝါယမဆေးကုခန်းလေးက သည် မြို့နယ်အတွင်း၌ပင် ရှိသည် ။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်အတွင်းက နှစ်ထပ်အိမ်အိုကြီးတွင် သမဝါယမအရောင်းဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ဖွင့်ထားသော သမဝါယမဆေးကုခန်းကလေး ဖြစ်လေသည် ။ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးမို့ ညနေခင်းများ တွင် အေးအေးဆေးဆေးလမ်းလျှောက်လာနေကျ ဖြစ်လေသည် ။

လမ်းသွယ်လေးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့စဉ် သံရုံးအဆောက်အအုံတစ်ခုအနီးသို့အရောက်ဖြည်းဖြည်းညင်သာမောင်းလာနေသော ကားစက်သံကို သက်ဝေရီ သတိပြုမိလေသည် ။ အမောင်းသင်ကားများကို တစ်ခါတစ်ရံ ဆုံရတတ်သည် မို့ သက်ဝေရီမှာ အခြေမလှလျှင်လမ်းဘေးသို့ ပြေးဆင်းသင့် ဆင်းဖို့ ခြေလှမ်းများကို ပြင်ထားရ

င်းဖြည်းညင်းစွာ ဘီးလိုမ့်လာသော ကားလေးကို လှည့်ကြည့်မိလေသည်

။

အမောင်းသင်ကား မဟုတ်ပါ။ ကားရှေ့ခန်းတွင် ကားမောင်းနေသူ က တစ်ဦးတည်း။ သူ့ကိုမြင် လိုက်သည် နှင့် သူ့အသားဖြူဖြူနှင့် လိုက်ဖက်လှသည့် စပို့ရှပ်မိုးပြားလွင်လွင် ဝတ်ဆင်ထားသည် ကိုပါ သတိပြုမိသွားစေခဲ့သည် ။ သက်ဝေရီ အနှစ်သက်ဆုံးသော အပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူက မွန်ရည်သော လူလတ်ရွယ်တစ်ဦး။ လူရည်သန့်တစ်ဦး အသွင်ရှိသော ထိုအမျိုးသားသည် သက်ဝေရီကို ကားမှန်ချပ်နောက်မှ နေ၍ ကြာတောင့်ကြာမြင့်ကတည်းက စူးစိုက်စွာ ကြည့်လာခဲ့ဟန်ကမူ သက်ဝေရီစိတ်ကို မကြည်မလင် ရှိစေသွားခဲ့သည် ပင်။

ခြောက်သွေ့သော နွေလပြည့်နှင့်အတူ ရနံ့တစ်မျိုးရောယှက်ဖို့ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်ပါ လာလေရော့ သလား။ ငှက်ကလေးများကတော့ သဘာဝအန္တရာယ်အနံ့ကိုရလျှင် အုပ်သင်းဖွဲ့လို့ ပျံသန်းပြေးတက်ကြ သည် ဟု မှတ်သားခဲ့ဖူးသည် ။

သက်ဝေရီပြုနိုင်သည် ကတော့ ငြိုငြင်ရိပ်ကို မျက်ဝန်းတွင် ထင်ဟပ်စေလျက် ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ မိလေခြင်းသာ။ သို့ဖြင့် လမ်းဘေးသို့ တမင်ဆင်းရှောင်ကာ သူ့အတွက် လမ်းပေးလိုက်စဉ်မှာ တိုယိုတာ ကိုရိုလာ မီးခိုးပြာကလေးက သက်ဝေရီကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သွားခဲ့လေသည် ။

သက်ဝေရီအပါးမှ အနီးကပ်စွာ အရှိန်လျှော့၍ ဖြတ်သန်းကျော်လွန်သွားခိုက် အမှတ်မထင် စူးစမ်းစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသော သက်ဝေရီကို ကားနောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှ တစ်ဆင့် သူတွေ့မြင်ပုံရသွားလေသည် ။ ကားမောင်းသွားသော ဦးလူချောကို စိတ်ထဲက လှမ်းလို့ စကားပြောလိုက်မိလေသည် ။

“ဒီလိုမောင်းရင်းငေးတတ်တာ ၅ နဲ့ ၆ ကို အလည်လာရတတ်တယ်
လေ ဦးရဲ့ ။ သတိထား”

လူနာဆောင် ၅ နှင့် ၆ သည် သက်ဝေရီတာဝန်ကျနေသော
ဆေးရုံကြီးက အရေးပေါ် ထိခိုက်ဒဏ် ရာအနာတရ ကုသသောအဆော
င်ဖြစ်လေသည် ။

★

အခန်း (၂)

သမဝါယမဆေးကုခန်းလေးကို လှမ်းမြင်သာလာသည် နှင့် ဆေးခန်းရှေ့ခြံဝင်းထဲမှာ တိုယိုတာ ကိုရိုလာမီးခိုးပြာလေးကို အမြဲ ညားရပ်ထားလို့ လှမ်းတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သက်ဝေရီ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားရသည်။ အတွေးကောင်းတတ်သော သက်ဝေရီတစ်ယောက် ခု တော့မူ ဘာမျှဆက်စပ်မတွေး တောတတ်တော့ပေ။ ဆေးခန်းအတွင်း သို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိသည် နှင့်...

“ဒေါက်တာ စောစောရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒီမှာ လူနာအိမ် က လာပြီး မေတ္တာရပ်နေလို့ ”

ဆေးခန်းအမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးချစ်ခင်နှင့် သူ့ကိုတွေ့လိုက် ရလေသည်။ ခုန... ဦးလူချော။

“ဟော...ဒါလေ ဦးကိုကိုထင်ကျော်ပဲ။ ဒေါက်တာလည်း ကြားဖူးမှာ ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

သက်ဝေရီက အလိုက်သင့်ဆိုမိစဉ် ဦးကိုကိုထင်ကျော်ကတော့ ထိုင် ရာကပင်ထလို့ ရည်မွန်စွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။
“ဦးကိုကိုထင်ကျော်ကိုး”ဟု သက်ဝေရီ၏ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပြုလိုက်မိ ပေ၏။

သက်ဝေရီဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသော လမ်းထဲတွင် ‘ဦးကိုကိုထင်ကျော်’ဟု ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားသော ခြံတစ်ခြံရှိသည်။ တစ်ထပ်တိုက်ပြားပြားလေးနှင့် တိုက်မျက်နှာစာတွင် စိမ်းလဲ့သော မြက်ခင်းပြင်ရောင်စုံပန်းချည်ပေါင်ပင်များ ဖြင့် လှပကာ နားနေချင့်စဖွယ် သာယာအေးချမ်းသော ခြံဝင်းလေးကို ရုပ်ရှင်ထဲတွင် ပင် တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရတတ်လျက် ထိုရုပ်ရှင်ကားမျိုး ကြည့်မိတိုင်း ‘ဟိုလမ်းထဲက ခြံကလေး’ဟု ချက်ချင်းအမှတ်ရမိသည် အထိ ထိုခြံလေးကို သက်ဝေရီက သိရှိနေခဲ့သည်။ သမဆေးကုခန်းတွင် အလုပ်ရလာတော့လည်း ဆေးခန်းအလာကို ထိုလမ်းတစ်လျှောက်မှ လာတတ်သည် မို့ ခြံကလေးရှေ့က သက်ဝေရီဖြတ်သန်းလာရတတ်မြဲ။ လှပသောခြံကလေးနှင့်အတူ ခြံဝင်းဝအုတ်တိုင်မှ ‘ဦးကိုကိုထင်ကျော်’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုပါ သက်ဝေရီ သိနေမိခဲ့သည် ပင်။ ဦးချစ်ခင်က မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို သိနေသော သက်ဝေရီက “ဟုတ်ကဲ့”လိုက်မိလေ၏။

“...ဌာနက ညွှန်မှူးလေ၊ ဒေါက်တာ သိမှာ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်”

ဆိုင်းဘုတ်ကြီးသို့ ရည်ရွယ်လျက် သက်ဝေရီ ဆိုမိရပြန်လေ၏။

“သူ့မစွပ် အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ တဲ့ ဗျာ”

“ဟုတ်လား”

သည် တစ်ကြိမ်တွင် တော့ သက်ဝေရီ ဦးကိုကိုထင်ကျော်သို့ ဝံ့စားစွာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ စနိုးစ နှောင့်စိတ်ကလေးလည်း ကင်းပသွားခဲ့ရ၏။

“အိမ်က မဝေးပါဘူး။ (.....) လမ်းထဲတင်ပါ။ ဒေါက်တာနဲ့ ဆရာမ

ဒေါ်လဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်မလားလို့ ။ အချိန်လည်း စောပါသေးတယ်နော်။ ဆေးခန်းပြမယ့်လူနာလည်း ရောက်မှ မရောက်သေးပဲ”

ဦးချစ်ခင်က သက်ဝေရီ အားနာလာရအောင် အနူးအညွတ်တောင်းဆိုနေလေသည် ။ ဦးချစ်ခင် ကိုယ်တိုင် မေတ္တာရပ်ပေးနေသော လူနာဆိုတော့လည်း သက်ဝေရီ ကြည့်ပေးရပေလိမ့်မည်။ သည် သမဝါ ယမဆေးခန်းလေးရဲ့ ညနေပိုင်းအချိန်တွင် သက်ဝေရီကို ခန့်ထားဖို့ သမဆေးခန်းကော်မတီက စည်းဝေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် သက်ဝေရီ၏ လျှောက်လွှာအချိန်မီရောက်ရှိနေဖို့ ဦးချစ်ခင်က အကြောင်းကြားပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ်က တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဆရာဝန်ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြံစည်နေပြီဆိုကတည်းက သက်ဝေရီကို လျှောက်လွှာတင်ထားဖို့ မေမေ့မိတ်ဆွေဦးချစ်ခင်က အကြံပေးခဲ့လေသည် ။ သက်ဝေရီဦးကိုကိုထင်ကျော်၏ အိမ်သို့ လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ စီစဉ်ရလေသည် ။

“လဲ့ကို လိုတဲ့ ဆေးယူခိုင်းရအောင် လူနာက ဘယ်လိုမျိုး နေမကောင်းတာလဲ...ပြောပါဦး”

ဦးကိုကိုထင်ကျော်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြနေလေသည် ။ ဦးကိုကိုထင်ကျော်၏ ပြောပြချက်အရ လိုအပ်မည်ထင်ရသည့်ဆေးများကိုလဲ့လဲ့ကို ထည့်သိုခိုင်းရလေသည် ။

“သွားကြရအောင်နော်”

သူနာပြုဆရာမလေး လဲ့နှင့်အတူ သက်ဝေရီ မှတ်မိခဲ့ပေသော တိုယိုတာကိုရိုလာမီးခိုးပြာဖြင့်ပင် လူနာကြည့်လိုက်ပါဖြစ်ခဲ့သည် ။

သက်ဝေရီ လျှောက်လာခဲ့သောလမ်းကို ပြန်လည်ဖြတ်သန်းမောင်းနှ

င်လာသည် မို့ သံရုံးအ ဆောက်အအုံအနီးသို့အရောက်တွင် မတူတရူလုပ်ခဲ့ပေသော သူမအပြုအမူကို ပြန်လည်အမှတ်ဖြစ်ကာ သက်ဝေရီအား နာမိလေသည်။ ။

တကယ်တော့ ဦးကိုကိုထင်ကျော်သည် သက်ဝေရီကို သမဆေးကုခန်းမှ ဆရာဝန်မှန်းသိရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လေမည်။ သူ လာပင့်မည့်ဆရာဝန်ကို လမ်းပေါ်တွင် တွေ့နေ၍ နှုတ်ပင်ဆက်ရကောင်းနိုးနိုးဖြစ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သက်ဝေရီဟာ လူတစ်ယောက်အပေါ် မဆင်မခြင် သိပ်အထင်လွဲလွယ်တာပဲ။ သူမကိုယ်သူမသာ အပြစ်တင်လိုက်မိပေတော့သည်။ ။

*

အခန်း (၃)

ဦးကိုကိုထင်ကျော်၏ ဇနီးသည် ခေတ်မီ၍ လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ငယ် ရွယ်နုပျိုသေးလျက် အသက်မှာ ၃၅နှစ်ဝန်းကျင်မျှသာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသော ကိုယ်၊ နှုတ် အမူအရာဖြင့် ဖော်ရွေခြင်းလည်း ရှိသည်။ ။ ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်တွင် ခပ်လျော့လျော့မှီလှဲနေရာက သက်ဝေရီတို့ ဝင်လာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လျက် အပြုံးဖြင့် စတင်နှုတ် ဆက်လေသည်။ ။

“ဒေါက်တာ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုဖြစ်ရတာ သိပ်အားနာတာပဲ”

သူမအသံကလည်း အေးအေးသာသာလေး ဖြစ်လေသည်။ ။ ခေတ်မီသော ဆံပင်ပုံစံ၊ ကျိုင်းတုံ အင်္ကျီအပွင့်ထိုး ဘလောက်စုံပွပွ၊ မိုးရေးရှုံလုံချည်တို့ ဖြင့် ခေတ်နှင့်အညီဝတ်ဆင်ထားသည့်တိုင် ဦးကိုကို ထင်ကျော်၏ ဇနီးတွင် ဘယ်နေရာကလို့ ပြောရခက်သောတစ်နေရာကတော့ ရိုးစင်းလို့ နေသည် ဟု သက်ဝေရီ ထင်လိုက်မိပေ၏။ ချောမောသော သူမမျက်နှာပေါ်က ပျော့ပျောင်းသည့်အရိပ်အယောင်ကလား။ တမင် ခရာနွဲ့တာသံမပါသည့် စကားသံကပင်လား။

“ကိုကိုက စိတ်ပူနေလို့ ပါ။ ခင်က ဒီလောက်ကြီးနေမကောင်းဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ သားတွေက စာမေးပွဲ စဖြေရတယ်လေ။ အဲဒါ

ညက သူတို့ ကို စာသင်ပေးရတာနဲ့ ညဉ့်နက်သွားရင်းက အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အိပ်မပျော်တော့ မနက်မိုးလင်းတော့ ခေါင်းထဲမှာ အုံ့ခဲပြီး မူးနေတာပေါ့။ ရင်ထဲမှာ လည်း တလုပ်လုပ်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ ခါတိုင်း ဒီလိုဖြစ်လာရင် မမသဇင်...သူက ခင်တို့ ရဲ့ မိသားစု ဆရာဝန်လို ဖြစ်နေတယ်လေ။ သူ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်တာပဲ။ သူအားရင် သူလာ။ သူ မအားရင် လည်း ကိုယ်က သွားလိုက်တာပေါ့။ အခုတော့ မမသဇင်ကလည်း ငပလီသွားဖို့ မနေ့ကမှ လာနှုတ်ဆက် သွားတာဆိုတော့ မမသဇင်ကို ခေါ်လို့ ကလည်း မဖြစ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုကို ပြောဖို့ ကျတော့လည်း ကိုကိုက သိပ်စိတ်ပူပြီး ပျာယာခတ်တတ်တာက ကိုတို့ ဝါသနာလေ”

ဦးကိုကိုထင်ကျော်သို့ ခပ်ပြီးပြီးလေးလှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည် မို့ သည် စကားအရောက် တွင် တော့ ဦးကိုကိုက...

“ခင်ကလည်း ကွယ်”ဟု ဆိုလေသည်။ ။

“အဟုတ် ဒေါက်တာရဲ့ ။ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူက သိပ်ပျာနေတော့ ကိုကိုရယ် ကြည့်လည်း ပျာပါ ဦး။ ခင်ကို သူများ တွေက အထင်ကြီးနေ ပါ့မယ်လို့ ပြောယူရတယ်”

ဦးကိုကိုက လက်ချောင်းလေးများကို ယှက်တော့မယောင်ပြုလျက် ဟန့်ထားသည့်အမူအရာလေး ပြကာ...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ရယ်၊ ခင် ဖြစ်တာလေးပဲ ဒေါက်တာ့ကိုပြောပြ နော်။ ဒေါက်တာက သူ့ဆေးခန်းကို ထားပြီး လိုက်လာရတာလေ။ ဪ...ဒေါက်တာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်မစ္စစ် နှလေးခင်ပါ”

သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ စကားအတုံ့အလှယ်ကို အကဲခတ်နေမိပေမယ့် “ဒေါ်နှလေးခင်က နာမည်နဲ့ လိုက်တာပဲ”ဟု သက်ဝေရီ လျင်မြန်စွာ ပြောလိုက်

နိုင်ခြင်းမှာ သူမလိုလူနာများကို တွေ့ဖူးခဲ့သည့်အတွေ့အကြုံ များ ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပေမည်လေ။

“တစ်နေ့လုံး မောလိုက်၊ မူးလိုက်နဲ့ နေနေရတာ။ ညနေဘက်ကျ တော့ ပိုပြီးဆိုးလာသလိုပဲ။ အသက်ရှူမဝသလို တဝါးဝါးသမ်းချင်လာ သလိုနဲ့ နေလို့ မရတော့ဘူး။ ခင် လဲကျသွားတာ ခင့်ဘာသာ မသိလိုက်မိ ဘူး။ သတိရလာတော့ လေတွေ အန်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ အန်ပြီးတော့ မှ ပဲ နေသာသွားတော့တာ။ အခုတော့ ခင် တော်တော်လေး နေလို့ ကောင်းပါပြီ။ ကိုကိုပြန်လာတော့ အန်တီဘေက ပြောပြတာနဲ့ စိတ်ပူပြီး ဆ ရာဝန်သွားခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ ဒေါက်တာကို အားနာစရာ။ အခုခင် နေကောင်း နေမင့်ဟာ”

ဒေါ်နုလေးခင်က နေကောင်းနေပါပြီဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်သားပါပဲ။ နေ ကောင်းနေသူတစ်ယောက်လို စကားရွှန်းရွှန်းဝေဝေ ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပြီးနေ မကောင်းသူနှင့်တူတာဆိုလို့ လည်း ထိုသို့စကားကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဝေဆာစွာ ပြောနေခြင်းတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

“သမီးလေးထွေး နေမကောင်းနေတာကို စိတ်ပူနေမိတာလည်း ပါ တာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်။ သမီး အငယ်ဆုံးလေးက ကိုယ်ပူပြီး ချောင်းဆိုးနေတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ ခင်လည်း မမသဇင် ပေးဖူးတဲ့ ဆေးတွေတိုက်ထားတာပဲ။ အမောက်ဆေးလ်လည်း တိုက်တယ်လေ။ အဖျားက မကျဘူး ညီမရယ်။ အဖျားတက်လာတာနဲ့ သမီးလေးက အိပ် ရာထဲမှာ ခွေသွားတော့တာပဲ။ ပြီးမှ သမီးလေးအခန်းကို သွား ကြည့်မ ယ်နော်။ အခုလောက်ဆို သမီးက ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် တင်ထားပြီ။ အဲဒါဆိုရင် အဖျားတိုင်းကြည့်လိုက် ၁၀၁ပဲ။ ကိုယ်အပူရှိန် ၁၀၀လောက် ဆိုရင်တော့ လက်ကလေးကို ဗိုက်ပေါ်မှာ တင်ထားတတ်

တယ်။ ပါရာစီတာမော့လေး တိုက်လိုက်လို့ အဖျားကျသွားပြီ ဆိုရင် တော့ လက်ကလေးကို ဘေးမှာ ချထားရော။ ခင်က သမီးလက်ကလေးတွေ ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်ထားတာတွေရရင်ကို စိတ်က မ ချမ်းသာတော့ဘူး။ သိပြီလေ...အဖျားတက်နေပြီကို”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်နုလေးခင်၊ သမီးကို ပြီးရင် သွားကြည့်ပေးမယ်လေ။ အခုတော့ မမခင်ကို အရင်စမ်းသပ်ကြည့်မယ်နော်”

သက်ဝေရီ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေသည် ကို ဒေါ်နုလေးခင်က လိုလိုလားလားပင် လက်ခံကာ ငြိမ် သက်နေပေ၏။

“ခင်က ဆေးထိုးရမှာ ကြောက်တယ်”ဟု ဆိုပေမယ့် သက်ဝေရီဆေးထိုးဖို့ ပြင်တော့ သူမရဲ့ လက် မောင်းလေးကို အသင့်ဆန့်တန်းပေးရှာလေသည် ။

စိတ်ငြိမ်ဆေးသွင်းပေးနေရင်း ဆေးမကုန်မီပင် မျက်တောင်များစင်းကာ ဒေါ်နုလေးခင် အိပ်မော ကျသွားခဲ့တော့သည် ။ အသက်မှန်မှန် ရှူလျက် အိပ်မောကျသွားသော ဒေါ်နုလေးခင်အပါးတွင် လက်ကလေးကို ကိုင်၍ ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ဦးကိုကိုထင်ကျော်က...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ခင်က တစ်ညလုံးအိပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလိုပဲ စကားတ ပြောပြောနဲ့ နေတော့မှာ ”

“ဦး...မစ္စစ်ကို စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်နဲ့ ပြသင့်တယ်ထင်ပါတယ်။ စိတ်ဆိုတာမျိုးက သိပ်ပြီး သိမ်မွေ့တော့ သူ့ကို ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့က အထူးပြုကျွမ်းကျင်တဲ့ သူနဲ့ မှ ကောင်းမှာ ပါ”

ဦးကိုကိုထင်ကျော်သည် သူ့ထက် အလွန်ငယ်ရွယ်သော သက်ဝေရီရဲ့ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အကြံပေးချက်ကို လေးစားစွာ လက်ခံတတ်ပုံ

မှာ လည်း လူကြီးလူကောင်းဆန်လှလေသည် ။ သက်ဝေရီ ကြုံဖူးခဲ့သောအချို့သော ဦးကိုကိုထင်ကျော်တို့ ကဲ့သို့သော အဆင့်အတန်းက မိသားစုများကဲ့သို့ အရေးပေါ်အခြေအနေမို့သာ ကုသမှုခံယူလိုက်ရပေမယ့် သမဆရာဝန်လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ် အထင်အမြင်မကြီးလိုသည့် အရိပ်အယောင်မျိုးကို ဦးကိုကိုထင်ကျော်တွင် ရော ဒေါ်နုလေးခင်တွင် ပါမတွေ့ရပါ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ကလည်း ဒေါ်သဇင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ ပြခိုင်းလို့ မရဘူးဗျာ။ သူ့ စိတ်လှုပ်ရှားတာကလည်း တစ်ခါတလေ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေမှ စကားတွေ အများကြီးပြောလာတတ်တာပဲရှိတော့ သဇင် စိတ်ငြိမ်ဆေးလေးဘာလေး ကျွေးလိုက်ပြီးရင်လည်း ကောင်းသွားတာပါပဲ။ အခုတောင်မှ သမီးလေး ထွေးထင်ကျော်နေမကောင်းတာကို ပြဖို့ ဆိုပြီး ဒေါက်တာကို လာခေါ်ရတာပါ။ သူ့အတွက်ဆိုရင် သဇင် ပြန်လာမှ ပြမယ်လို့ သူ ငြင်းမှာ ပါပဲ”

“သမီးကို သွားကြည့်လိုက်ရအောင်”

သက်ဝေရီက သတိတရပြောတော့ ဦးကိုကိုက အားနာသွားဟန်ဖြင့်

-

“သမီးကတော့ ရိုးရိုးနှာစေးချောင်းဆိုးဖျားပဲ ထင်ပါရဲ့ ဒေါက်တာရယ်။ တစ်ခါတည်း ကြည့်ပေး သွားမယ် ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ။ ဆေးခန်းမှာ လည်း လူနာတွေစောင့်နေမှာ က ရှိသေးတော့ အားနာစရာပါပဲဗျာ”

ထွေးထင်ကျော်ရဲ့ အခန်းလေးက ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ပဲဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်နုလေးခင်ပြောသလို ထွေးထင်ကျော်က ခုတင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေး ငြိမ်လို့ ရှိမနေပါ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကစားစရာတွေ

ပြန့်ကျဲအောင်ဆော့နေသော ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးက သက်ဝေရီတို့ ဝင်လာသည် ကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ သက်ဝေရီရဲ့ လက်ထဲက နားကြပ်ကို သတိပြုမိသွားကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ အပြေး လေးခုန်တက်လိုက်သည်။ ဦး...လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တင်၍ လှဲအိပ်ချ လိုက်လေသည်။ သူ့မေမေကဲ့သို့ ရှည်လျားမည်းနက်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို စင်းမှိတ်လိုက်သေးသည်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် အကြီးဆုံးဖြစ်ဟန်ရှိသောသားက ဦးကိုကိုထင်ကျော်နှင့်တူစွာ လူရည်သန့်လေး ဖြစ်ပေ၏။

သက်ဝေရီကို တရင်းတနှီးဖြင့်...

“ညီမလေး အဖျားတက်နေတယ် အန်တီ။ အခုဆို အဖျား ၁၀၁ ရှိတယ်”

သက်ဝေရီနှင့် လဲ့လဲ့တို့ မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်မိကြတော့-

“မယ့်ဘူးလား”

အလတ်လေးက ဂျစ်ကန်ကန်လေး မေးလေသည်။ သားအလတ်ကတော့ အဖေနှင့်အမေတို့ ၏ အလှအပတို့ ရောယှက်ထားပေသော ရုပ်ရည်မျိုးလေးဖြင့် မျက်နှာထားကတော့ တစ်ဘာသာကဲကာ မှုန်ကုပ်ကုပ်လေး ရှိလေသည်။

“ယုံပါတယ်ကွာ၊ အန်တီ အဖျားမတိုင်းတော့ဘူးနော်။ သားသားတို့ ပြောတဲ့ ၁၀၁ ပဲရှိမှာ ပါ”

ထွေးထင်ကျော်လေးရဲ့ အဖျားက သာမန်အဆုတ်ပွဖျားမျှသာပါပဲ။ တိုက်လက်စဆေးကိုပဲ ဆက်တိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားရုံသာပင်။

“ဆေးမထိုးဘူးမဟုတ်လား အန်တီ”

ထွေးထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားရစွာမေးရင်း အိပ်ရာက ခုန်ထလာခဲ့သည်။ ။

“ဟော...လက်နှစ်ဖက် ဘေးမှာ ရောက်သွားပြီ။ အဲဒါအဖျား ကျသွားလို့”

အလတ် ဂျစ်ကလေးက သက်ဝေရီကို စေ့စေ့ကြည့်လို့ ပြောသေး၏။ သက်ဝေရီမှာ ကုမယ့်ကုရင်တော့ အမေနှင့်အတူ ကလေးသုံးယောက်ကို ပါ ကုရလိမ့်မလားဟု တွေးမိလျက် ပြုံးမိရလေသည်။ ။ ဦးကို ကိုထင်ကျော်တွင် ရော သည် လိုရောဂါလက္ခဏာ မရှိနိုင်ပြီလားဟူသော အတွေးဖြင့် ဦးကိုကိုသို့ လှမ်း ကြည့်မိခိုက်...

“ဒေါက်တာတို့ ပြန်ဖို့ ဆိုရင် အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

ဦးကိုကိုက ဆိုသည်။ ။ ဦးကိုကိုသည် သားသမီးချစ်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ။ သက်ဝေရီနှင့်လဲကို လိုက်ပို့ဖို့ ၊ ကားထွက်ဖို့ အရေးတွင် ကလေးတွေနှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေကြသည် က မပြီးတော့ နိုင်အောင်ပင်။

သက်ဝေရီတို့ သမဝါယမဆေးကုခန်းလေးသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ စောင့်နေကြသည့်လူနာတွေကို တသီတတန်းကြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ။